

Trinitárius világfelfogás

Lelkiismeretemben azonosítom magamat önmagammal. Ennek az azonosításnak szintje, ereje, tagoltsága határoz meg minden továbbit! A lelkiismeretben születik meg ember és egyén világfelfogása és önismerete.

Az ember test, lélek és szellem. Nem rétegződésszerű merev architektikával, hanem mint testet-öltés, mint lelkesedés és mint szellemiség. Testet-öltésben lélek és szellem ölt testet, lelkesedésben szellem és test egyesülése lobog s a szellemiségben a megvalósultság nyugalma és a mindig új utak bázisa szerveződik egésszé: átfogó élettervek forrásává.

Történelmileg és szisztematikusan a világnézetek rendezése, részleteikben és összefüggéseikben való kutatása csak akkor fog megvalósulni, ha azt minden egyes világnézettel szemben *átfogóbb* világfelfogás szempontjából kísérlik majd meg. Ez az átfogóbb világfelfogás a realitás testi, lelki és szellemi mozzanatainak elismeréséből és belső összefüggéseinek kutatásából indul ki. Az emberi szellem nagy korszakait úgy határozhatjuk meg, mint nagy, veszélyes és romboló és új életterületeket feltáró kerülőket, melyeknek kiinduló-pontján az egységes test-lélek-szellem felfogás lezárult, önelégült, korrupt és hordozóiban degenerált hagyomány-mágiája áll – végpontján pedig az új életforma, mely a feltárt életterületek exotikus szédületeit feloldva a természet erőit és lényeit az ember engedelmesebb szolgálatára szorítja s az embert magát egységes testi-lelki-szellemi realitásában az isteni mélyebb szolgálatára képesíti. A fejlődés a test-lélek-szellem realitásának elismerésétől e realitás megújult formában való elismeréséig alkot egy korszakot. Az első, goromba rendező és értékelő szempont a realitás e hármasegységének tudomásulvételében, letagadásában, illetve a kettő áthatásában és arányaiban van. Ez az előkészítő helyzettisztázás. A tulajdonképpeni kutatás, latolgatás és döntés a történelmileg és szisztematikusan különböző hármasegységes felfogások küzdelméből alakul ki.

A hármasegységes, a trinitárius világfelfogás a természetes katalizátor szerepét fogja betölteni a mai materialisztikus és idealisztikus világnézetvariációk és a belőlük alakult töredékes módszertanok és magatartások között. Ezt a szerepét a trinitárius világfelfogás, illetve személyes kutató-megtestesítői sokféleképpen fogják betölteni, de a legfontosabb módja az lesz, ahogy a materialista és idealista ideológiákat védekezésre és támadásra fogja kényszeríteni egy világfelfogással szemben, amely a *valóságnak* sem testi, sem lelki, sem pedig szellemi mozzanatait nem kényszerül soha nemlétezőnek tekinteti! A materialista álláspontok védekezéséhez fog tartozni annak bizonygatása, hogy

a fejlett és modern materializmus egyáltalában nem tagadja a lelki és szellemi realitások létezését, hanem csak azoknak szerepét másképp rajzolja meg az összvalóság összefüggésrendszerében. Bizonyára arról sem fognak megfeledkezni, hogy rámutassanak azoknak a lelki értékeknek sokaságára, melyeket a materialista világnézet képviselői ápoltak és védelmeztek az emberiség történelmének különböző periódusaiban; s azokra a szellemi vívmányokra, melyeket a materialista világnézetek úttörői ajándékoztak a szenvedő emberiségnek. Az idealisztikus világnézetek, módszertanok és magatartások játékos variációi bizonyára arra fognak rámutatni, hogy a pszichológiai. és logikai lét differenciáit legnagyobb energiával éppen ők preparálták ki, és hogy a testi realitás rendkívül feltűnő *hiánya* világnézetünkben pusztán csak formális-ismeretelméleti jelentőségű és az uralkodó materialista tendenciák elleni harc hevében elkövetett botlás és túlzás, ami könnyen korrigálható. Annál is inkább lehetségesek lesznek hasonló érvelések és védekezések, mert úgy a materialista, mint az idealista rendszer-variációk szinkrétisztikusan kevert és nem tiszta formáikban szerepelnek ma a kulturális életben. Támadásuk iránya pedig az *egész*, tehát testi, lelki és szellemi mozzanataiban is *elismert és alakított valóság burkolt tagadása lesz!*

A lényeg a fokozott és folyton fokozandó védekezés- és támadáskényszer lesz. Mert a materialista és idealista világnézetek főnállásukat jórészt annak köszönhetik, hogy sem intenzívebb védekezésre, sem pedig intenzívebb támadásra szellemi életünk mai alkata mellett szükségük vagy indítékuk nem volt. Léteztek és önnön-elévülésükig fennmaradhattak egy új álláspont igénybejelentő deklarációval és töredékes módszertanuknak egy töredékterületen való minimális eredményeket felmutató alkalmazásával. Az igénybejelentés szélessége és az eredmények szűkössege csak akkor vált volna diszkreditálóan nevetségessé, ha a konkurens világnézetek e tekintetben más arányokat mutathattak volna fel. Így léteztek és léteznek, önmagukat és egymást igazolva, materializmus és idealizmus töredékes és csökkentett életfunkcióikkal, és a trinitárius világnézet a temperált szellemi vegetációknak ezt a szimbiózisát zavarja meg.

Az ember úgy egyéni, mint közösségi mivoltában *lelkiismeretében azonosítja önmagát önmagával!* Azt mondtuk, az a szint, amelyen ez megtörténik, határozza meg élete sorsát. Kétféle sors: az ember lelki-szellemi életfunkciói segítségével és azokon keresztül megtagadhatja a lelki-szellemi életfunkciók realitását, vagy az igazságnak megfelelően elismerheti azt. Az egyik az öncsonkítás útja, a másik a gazdagodásé. A lelki-szellemi életfunkciók realitásának elismerése, azonosítása emberi önmagammal elhatárol azoktól a világnézetektől, melyek életirigységből születve ki kell, hogy cenzúrázzák életképükből a magasabb lelki és szellemi funkciók alakító és teremtő erejét. De ha már a gögből és ressentiment-ből született látás-csonkulást el is utasítottuk magunktól, az még nem jelenti a lehetséges látásmódok elszegényedését és uniformizálását. Az egyéni és közösségi sze-

mélyiség életét és fej lődését éppen akkor közelíthetjük meg, ha arra figyelünk, hogy lelki-szellemi életfunkcióinak milyen szintjén képes azonosulni önmagával!

Az egyéniség legmélyebb pontjai itt válnak mérhetővé. Önnön értékelése és mérlegelése alapján. Szempont és hangsúly kérdése, hogy valóságfelfogás vagy az önismeret önértékelése az, ami érdekel bennünket. Tetszőleges pontossággal követhetjük ilyen irányú elemzésekben az egyén felelősségét világnézetéért és a különböző világnézetek erkölcsi tartozását hordozóikért és képviselőikért. „Tetszőleges pontossággal”, amennyiben a „tetszőleges pontosság” kívánsága, képessége és létrejöttének szükséges előfeltételei jelen vannak bennünk.

Személyiség és világfelfogás dialektikus összefüggéseinek gazdagsága kimeríthetetlen, mert tudásvágyunk és vizsgálódó akaratunk úgy gazdagságában, mint erejében – nagyon is kimeríthető.

A személyiség érzékenység, ok, erő és alap. Minden más érzékenység, ok, erő és alap csak a személyiség „érzékenység, ok, erő és alap” mivoltán, hasonlatán keresztül érthető.

A személy legszemélyesebb pontja, amitől a személy személylé válik: lelkiismerete. A személy (én és te) Ebner végsőkéig letisztult megfogalmazásában: a megszólíthatóság a másokban! A jószándékok kimeríthetetlen gazdagsága kapcsolódhat ehhez a mondathoz. Végeredményben ezért mindig a másik lelkiismeretéhez szólok, ha a másikhöz szólok. Lelkiismeretem szól lelkiismeretéhez.

Közvetve mindig, s ritka pillanatokban közvetlenül, vagyis megtisztult, megszentelt közvetítésekkel.

A valóság gazdagságának „legkifejezhetlenebb”, „legkimondhatatlanabb” összefüggései válnak kifejezhetőkké és kimondhatókká a nyelvben – csak legyen valaki, aki kimondja őket. S mindezen túl a nyelv a valóság minden elképzelhetetlen gazdagságát és e gazdagságtól elválaszthatatlan egységét már kifejezte, mielőtt szólhattunk volna. „*Lélektől lélekig.*”